

Lună lună!

Nicu Hăloiu

Lună lună!

Să nu-mi iei ale mele gânduri cu a ta rază vicleană,
de-o privesc în somnu-i dulce auzind un geamăt scurt,
că-ți văd raza prin fereastră atingându-i blând o geană,
n-o trezi, ci fă ca mine. privește-i doar chipul, tăcut!

De-o asemeni cu vreo floare pe care le vezi tu în grădină
înfiorând cu-a lor petale strălucirea-ți argintie,
nu-i ca ele, nu e floare, este un înger de lumină,
care-a venit să mă-nsoțească pe drumul plin de poezie.

Lasă-i te rog, somnul în pace, n-o trezi în miez de noapte,
chiar de vrei cu-ai ei ochi verzi să te privească pe fereastră,
lasă-i somnul lin să curgă și să viseze mai departe,
că poate-n vis călătorește spre lumea ei blândă și-albastră!

I-oi povesti de dimineață, când o voi trezi, cu șoapte,
că toată noaptea ai privit-o luminând-o cu-a ta rază,
i-oi povesti că-ai însoțit-o în somnul ei, întreaga noapte,
că i-ai fi vrut privirea-i verde pe fereastră, să te vază!

Acum te-ntoarce dar, cuminte, către florile-n grădină
și luminează-a lor petale cu-a ta rază delicată
că nu-i ca ele, nu e floare, este un înger de lumină,
iar primăvara-i din privire mi-a dăruit-o mie toată!